

Article 18 – Extradite or prosecute

1. The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that Party. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that Party.

2. Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this Party and the Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 19 – Extradition

1. The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

Artikel 18 – Udlevering eller retsforfølgning

1. Den part, på hvis område den formodede gerningsmand befinder sig, skal, når den har jurisdiktion i overensstemmelse med artikel 14, hvis den ikke udleverer personen, uden nogen som helst undtagelse og uanset om forbrydelsen er begået på partens område eller ej, uden ugrundet ophold overgive sagen til sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning i overensstemmelse med sin egen lovgivning. Disse myndigheder skal træffe deres afgørelse efter samme retningslinjer, som i henhold til statens lovgivning anvendes ved enhver anden forbrydelse af alvorlig karakter.

2. Hvis en part efter sin egen lovgivning kun må udlevere eller på anden vis overgive en af sine statsborgere på den betingelse, at personen sendes tilbage til den pågældende part for at afsone den straf, der er resultatet af retsforfølgningen, som anmodningen om udlevering eller overgivelse angår, og denne part samt den part, der anmoder om udlevering af personen, er enige om denne betingelse og andre betingelser, som de måtte finde passende, er en sådan betinget udlevering eller overgivelse tilstrækkelig til at opfylde den i stk. 1 nævnte forpligtelse.

Artikel 19 – Udlevering

1. De i konventionens artikel 5-7 og 9 nævnte forbrydelser skal i enhver udleveringstraktat mellem parterne, som er indgået, før denne konvention træder i kraft, anses for omfattet af de forbrydelser, der ifølge en sådan traktat kan medføre udlevering. Parterne forpligter sig til i enhver udleveringstraktat, de efterfølgende indgår med hinanden, at optage forbrydelserne blandt de forbrydelser, der kan medføre udlevering.

2. Hvis en part, som kun foretager udlevering på grundlag af en traktat herom, modtager en anmodning om udlevering fra en anden part, med hvilken den ikke har indgået en udleveringstraktat, kan den anmodede part betragte denne konvention som det retlige grundlag for udlevering med hensyn til de i konventionens artikel 5-7 og 9 nævnte forbrydelser. For udleveringen gælder i øvrigt de bestemmelser, der er fastsat i den anmodede parts lovgivning.